

игрането на нестинаритѣ. Въ нея се започва обичаятъ. Тази кжщичка се нарича „столнина на св. Константинъ“, т. е. жилище на св. Константина.

„Нестинари“ се наричатъ лицата, които играятъ въ огъня. Всѣки, който бжде прихванатъ отъ желанието, който се чувствува силенъ да може да издържи тази тежка игра и вземе участие въ нея, се нарича „нестинаръ“. Всички нестинари си иматъ единъ представителъ, честенъ селянинъ, който обикновено не е нестинаръ. Той се грижи презъ годината за подържането и почистването на столнината, на черквичкитѣ и на свещенитѣ извори въ околноститѣ на селото, а по време на обичая се грижи за купуване и уреждане на курбана и трапезата. Този представителъ се нарича „векилинъ“.

Обичаятъ става по следния редъ и начинъ. Въ деня на св. Константинъ и св. Елена следъ отпускъ на черква, народътъ се събира въ „столнината“ на св. Константина. Тамъ донасятъ отъ черквата иконитѣ на св. Константинъ и св. Елена, които се смѣтатъ за чудотворни. Всѣки пали свѣщъ предъ тѣхъ и се моли. Като мине известно време въ молитва, най-възрастниятъ нестинаръ отъ предната година нарежда да свалятъ отъ стената нестинарскиятъ тжпанъ; повикватъ и гайдаръ. Дава се заповѣдъ на гайдаря да свири нестинарската мелодия, която се свири само въ този день. При звучитѣ на гайдата при тази мелодия и при ударитѣ на тжпана особено настроение обхваща народа. И нѣкои мъже или жени (най-често жени) биватъ „прихващани“, както казватъ, т. е. ставатъ нестинари. Отвреме-навреме нѣкой току съ провиква изъ тълпата „вѣх-вѣх-вѣх“! и се втурва енергично да изиграе въ такта на свирената единъ видъ нестинарска ржченица. Лицата на „прихванатитѣ“ сж бледи; тѣ сж неспокойни, вънъ отъ себе си сж, и се възвръщатъ въ нормалното си съзнание, чакъ когато се даде заповѣдъ на гайдаря и тжпанаря да спратъ. Играта става вжтре въ самата „столнина“